

ת"פ 18853/06/19 - מדינת ישראל נגד ו"ו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18853-06-19 מדינת ישראל נ' ו' (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט ארנון איתן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ו"ו (עציר)

הנאשם

גזר דין

מבוא:

1. ביום 15.1.2020 הורשע הנאשם במסגרת הסדר טעון בכתב אישום מתוקן, בעבירות של פציעה, לפי סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ובעבירה של בריחה ממשמורת חוקית, לפי 257(2) לחוק העונשין. סוכם בין הצדדים כי המאשימה תגביל עצמה לעונש מאסר למשך 26 חודשים- תקופה הכוללת את התנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם- זאת לצד ענישה נלווית, והסנגור יהיה חופשי בטיעונו. בנוסף סוכם כי הסנגור יהיה רשאי להגיש חומר רפואי בעניינו של הנאשם בשלב הטעון לעונש במסגרתו יטען לקרבה לסייג לאחריות פלילית.

ביום 20.2.20 נערכה השלמת טעון, במסגרתה הסכימה המאשימה כי המשקל שיינתן לחומר הרפואי שהתקבל משב"ס, יעשה על פי שיקול דעת בית המשפט זאת בלא להידרש לחקירת עורכייהם.

העובדות לפיהן הורשע הנאשם

2. בחלק הכללי שבכתב האישום צוין, כי הנאשם ו-ו"ו (להלן: "**המתלונן**"), הינם אחים ובניה של הגברת נ"ו (להלן: "**נ**").

במועד הרלוונטי לכתב האישום, הנאשם, המתלונן ונ' התגוררו ברחוב במעלה אדומים.

נוכח העבירות המתוארות באישום 1, נעצר הנאשם ביום 4.6.19. בהמשך ביום 10.6.19 הורה כבוד השופט י. צימרמן, במסגרת מ"ת 18865-06-19 כי הנאשם ישהה בתנאי מעצר בית עד החלטה אחרת. כמו כן הורה בית המשפט כי הנאשם יושב לבית החולים "איתנים", עוד באותו היום, וישהה שם במעצר בתנאי אשפוז, וככל והפסיכיאטר יסיים את בדיקותיו, הנאשם יושב למעצר (להלן: "**ההוראה החוקית**").

על פי האישום הראשון ביום 3.6.19 בסמוך לשעה 19:00 בעת שהיו הנאשם והמתלונן בבית, נתגלע ביניהם

ויכוח במסגרתו ביקש המתלון מהנאשם שיצא מחדרו ויניח לו לנפשו. מיד לאחר מכן, נכנס המתלון לחדר ונעל את הדלת. באותן הנסיבות החל הנאשם לדפוק על דלת החדר בחוזקה וכן לקלל את הנאשם (צ.ל "המתלון" א.א.). כמספר דקות לאחר מכן, יצא המתלון מחדרו וניגש אל המטבח, אז הנאשם השליך כוס זכוכית לעבר פניו של המתלון, שלא פגעה בפניו.

המתלון ניגש לחדר נטל תרסיס גז פלפל (להלן: "הגז") ושב למטבח. הנאשם השליך על המתלון כוס זכוכית נוספת ומזלג, ובתגובה ריסס המתלון את הגז בפניו של הנאשם, נכנס לחדרו ונעל את החדר.

כמספר דקות לאחר מכן, הגיעה נ' לבית והחלו צעקות הדדיות בינה לבין הנאשם. המתלון שמע את הצעקות ויצא מחדרו, אז הנאשם עמד מולו בפרוזדור הסלון בבית כשהוא מחזיק בידו כוס זכוכית. הנאשם ניסה להשליך את הכוס לעברו של המתלון, ובתגובה המתלון השליך לעברו של הנאשם בושם וכן ריסס את הגז בפניו של הנאשם.

באותן הנסיבות, הנאשם היכה את המתלון בראשו באמצעות חפץ שאינו ידוע במדויק למאשימה. המתלון נפל על הרצפה, והנאשם היכה אותו באמצעות ידיו בכל חלקי גופו. כתוצאה מכך, נגרמה למתלון לסרציה אוקסיפיטלית באורך 2 ס"מ בקרקפת, אשר נתפרה על ידי סיכות, שפשופים שטחיים בקרקפת העליונה וכן שפשופים שטחיים ביד.

באישום השני נטען כי ביום 7.6.19 במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בעת ששהה הנאשם בבית החולים "איתנים" (במסגרת החלטת בית משפט השלום בירושלים בהליך מ"ת 11041-06-19) שוחח הנאשם עם י.א. (יליד 99) (להלן: "י.א.") מאושפז אחר במחלקה, ושאל אותו על התנהלות המחלקה כלהלן: מתי מתבצע כיבוי אורות בבית החולים, מתי פותחים דלתות, האם הצוות מאפשר יציאה מהמחלקות ועוד.

כמו כן, באותו המועד הנאשם שוחח עם אדם שזהותו אינה ידוע למאשימה וזאת מהטלפון של י.א.

ביום 10.6.19 ובהמשך להחלטת בית המשפט במסגרת מ"ת 18865-06-19 הובא הנאשם לבית החולים "איתנים" לשם ביצוע בדיקה פסיכיאטרית בתנאי אשפוז.

ביום 10.6.19 בשעות הבוקר ולבקשת הנאשם, העבירה נ' לבית החולים בעבור הנאשם בין היתר כרטיס "סים" חד פעמי, טלפון נייד ו-50 ₪ (להלן: "**החפצים**"). את החפצים קיבל עובד בית החולים מר מוחמד חליל והניח את החפצים בחדר האחות. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה ביום 10.6.19 קיבל הנאשם את החפצים.

ביום 11.6.19 בין השעות 10:00-10:20 נערכה לנאשם בדיקה פסיכיאטרית, בסופה ובעת שהוחזר למחלקה בה אושפז בבית החולים, הנאשם ברח מהמקום בכך שפתח את הדלת הנמצאת מול חדר הבדיקה המובילה אל מחוץ לבניין לכיוון הגדר החיצונית.

באותן הנסיבות, הדלת הייתה סגורה אך לא נעולה מאחר והייתה תקלה במנגנון הנעילה. בהמשך, הגיע הנאשם אל הגדר המקיפה את בית החולים טיפס על הגדר ועבר את הגדר החיצונית. בהמשך, ברח הנאשם אל עבר וואדי הסמוך למקום, והכול בניגוד להוראה החוקית ולהיותו במעצר.

בעקבות בריחתו, נערכו חיפושים אחריו אך מבלי שאותר.

ביום 23.6.19 הסגיר עצמו הנאשם לתחנת המשטרה במרחב איילון בבת ים.

ראיות לעונש:

3. חוות דעת פסיכיאטרית מיום 12.6.19 מאת ד"ר דניאל ארגו. על פי המסמך הרפואי בבדיקות חוזרות שנערכו לנאשם במחלקה אין כל עדות לקיומה של מחלת נפש. נקבע כי סביר שפעל ממניעים עברייניים ועקב קושי בריסון דחפים אלימים גם במקרה זה. הוסף, כי הנאשם מבין היטב את מצבו המשפטי ומסוגל לסייע לפרקליטו בהבנת מסכת ההגנה. בסיכומה של חוות הדעת נקבע, כי הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו.

4. חוות דעת מיום 6.6.19 מאת ד"ר ולרי ויסוקבסקי על פיה הנאשם מצוי באי שקט פסיכומטרי בינוני, אפקט מתוח, חשדני עם סף גירוי נמוך. בהליך חשיבה מדבר בלחץ, בשטף, בתוך רמזים של מחשבות שווא של יחס ורדיפה כלפי אנשים בסביבתו. שולל במצב הנוכחי הפרעות בתפיסה. שולל כוונת לפגוע בעצמו אך טוען שיכול לעשות נזק לכל בן אדם שיכול לפגוע בו, וקשה לו להבדיל בין איש טוב לרע. שיפוט ותובנתו חלקיים הסכים לקבל בזיפקסה לאחר שכנועים. על פי האבחנה קיים חשד למצב פסיכוטי פעיל.

מסמכים רפואיים נוספים מבית המעצר (מיום: 24.6.19 ועד ליום 9.1.20).

מסמך רפואי 30.1.15 מהמרכז הרפואי אסף הרופא- בדיקה לממצא חבלתי תוך גולגלתי.

נ/1 - מכתב מהגב' ענת ליטוין "רופאים לזכויות אדם"

נ/2 - המרפאה הקהילתית לבריאות הנפש בעיר חולון.

5. מרישומי הפלילי של הנאשם עולה, כי לחובתו 9 הרשעות קודמות, בעיקרן בעבירות אלימות בגין ריצה תקופות מאסר שונות. בשנת 2017 נדון הנאשם ל-12 חודשי מאסר בגין עבירה של תקיפה הגורמת חבלה. מתיק זה תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי להפעלה למשך 3 חודשים.

תמצית טיעוני הצדדים:

6. ב"כ המאשימה ביקשה בטיעוניה לעונש להטיל על הנאשם את רף העונש העליון לו עתרה- 26 חודשים- זאת נוכח נסיבות האירוע וחומרתו, כמתואר בכתב האישום.

את טענת הסנגור בדבר קרבה לסייג ביקשה לדחות משום חוות הדעת הפסיכיאטרית, על פיה נקבע, כי אין כל עדות לקיומה של מחלת נפש, אף לא בבדיקות נוספות אותן עבר הנאשם במחלקה. הוסף, כי בהתאם לחוות הדעת הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. עוד ציינה, כי נסיבות כתב האישום מבססות מסקנה, כי לנאשם קיימת הייתה האפשרות לחדול ממעשיו, עת אחיו הסתגר בחדרו. למרות זאת, הנאשם חידש את

התקיפה כלפי המתלונן לאחר מכן.

גם בהתייחס לאישום שני ציינה המאשימה כי הנאשם נקט במעשים המלווים בתחכום וערמומיות- התחקה אחר צוות בית החולים, ביקש מאמו לציידו בכרטיס "סים", והכל לצורך קידום המטרה הפלילית- בריחה ממשמורת חוקית. בנוסף, הנאשם הסתתר מרשויות החוק, תוך שלאורך התקופה הופעלו יחידות והושקעו משאבים רבים לאיתורו, ורק בחלוף כשבועיים ימים הסגיר עצמו בתחנת משטרה.

על פיה יש בכך כדי להצביע על פעולה הנעשית מתוך מודעת מלאה, והיא גם משקפת מסוכנות רבה לציבור.

בהתייחס למתחם הענישה ציינה כי בכל הנוגע לאישום הראשון הוא נע החל מ-12 חודשי מאסר ועד לארבע שנים, ואת עונשו של הנאשם ביקשה כאמור לקבוע ברף העליון עליו סוכם- 26 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

7. ב"כ הנאשם טען בטיעונו לעונש, כי יש להקל עם הנאשם ולקבוע כי מתקיימת בעניינו הקרבה לסייג האחריות הפלילית, זאת משני טעמים: האחד, נסיבות האירוע כמתואר באישום הראשון מהן עולה כי המתלונן הוא שנקט בפעולה אלימה ראשונה כלפי הנאשם, עת התיז לפניו גז פלפל. בשלב הבא זרק הנאשם לעבר המתלונן בושם שלא פגע בו, והמתלונן הגיב פעם נוספת בפעולה אלימה של זריקת חפץ והתזת גז לעבר פניו של הנאשם. הטעם השני נעוץ בחומר רפואי הקיים בעניינו, ואבחנות שנערכו לו על ידי רופא שב"ס. בהסתמך על חומר זה (מיום 6.6.19), עלה חשד לקיומו של מצב פסיכוטי בו נתון היה הנאשם בסמוך לאירוע הראשון. הסנגור הפנה למסמך רפואי נוסף שנערך כחודש ימים לאחר שהנאשם הסגיר עצמו, ממנו עולה כי שיפוטו של הנאשם הוטל בספק. בנוסף, כך ציין, לכל אורך תקופת המעצר הנאשם קיבל טיפול פסיכיאטרי על ידי גורמי הרפואה בשב"ס.

8. הנאשם ציין בסיום כי התקיפה לא נעשתה במזיד אלא מתוך הגנה עצמית, ואף הוא נפצע כתוצאה מהקטטה עם אחיו.

דין:

9. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, "העיקרון המנחה בענישה, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". במקרה דנן, הורשע הנאשם בביצוע עבירת אלימות עת היכה את המתלונן באמצעות חפץ בראשו. במעשיו פגע הנאשם בערכים הנוגעים בזכותו של המתלונן לביטחון ושלמות הגוף. בעבירה של הפרת הוראה חוקית פגע הנאשם בערכים הנוגעים בשלטון החוק וכיבודו.

10. כאמור, תחילתו של האירוע שבאישום הראשון נעוץ היה בוויכוח שפרץ בין הנאשם למתלונן, כאשר הנאשם מקלל ודופק בחוזקה על דלת חדרו של המתלונן. תכף לאחר מכן, השליך הנאשם כוס זכוכית ומזלג לעברו של המתלונן שלא פגעה בו, והמתלונן בתגובה נקט בפעולה אלימה כלפי הנאשם עת התיז בפניו גז פלפל. בהמשך ניסה הנאשם להשליך כוס לעבר המתלונן, כאשר בתגובה המתלונן משליך בושם לעברו ומתיז לפניו גז פלפל פעם נוספת. בשלב הבא היכה הנאשם את המתלונן בידיו בכל חלקי גופו ופצע אותו באמצעות חפץ.

11. לא יכולה להיות מחלוקת בדבר חומרת האירוע ותוצאות מעשיו של הנאשם, אך במסגרת גזירת העונש ובבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, (סעיף 40 ט לחוק העונשין), יש להתחשב גם באלמות בה נקט המתלונן כלפי הנאשם במהלך הקטטה ביניהם. אכן, ובסופו של יום, המתלונן הוא שנחבל כתוצאה מהאירוע, אך אין בכך כדי להקל גם ממעשיו כלפי הנאשם, והשימוש שנעשה על ידו בגז הפלפל מספר פעמים, ובהשלכת חפצים לעברו של הנאשם.
12. הצדדים חלוקים כאמור במשקל שיש לתת לחוות הדעת שהוגשה על ידי רופא בית המעצר (מיום 6.6.19). הסנגור אף מבקש לקבוע, כי בהתאם לחוות דעת זו, מתקיימת בנסיבות המקרה הקרבה לסייג לאחריות פלילית- סעיף 40 ט(א)(9).
13. עמדתי, כי בנסיבות המקרה לא ניתן לקבוע כי די בחומר הרפואי שהוגש כדי לקבוע כי מתקיימת בעניינו של הנאשם הקרבה לסייג, אולם יש להתחשב בחומר הרפואי כשיקול נוסף לקולא במסגרת מתחם העונש ההולם.
14. בהתאם לחוות דעת זו שניתנה כאמור שלושה ימים לאחר האירוע, נמצא כי הנאשם מצוי באי שקט פסיכומטרי בינוני, אפקט מתוח, חשדני עם סף גירוי נמוך. בהליך חשיבה מדבר בלחץ, בשטף בתוך רמזים של מחשבות שווא של יחס ורדיפה כלפי אנשים בסביבתו. הוסף, כי הוא מתקשה להבדיל בין איש טוב לרע. השיפוט ותובנתו חלקיים, ובהתאם לבדיקה אף קיים היה חשד למצב פסיכומטרי פועל.
- בנוסף, ועל רקע מצבו הנפשי הומלץ על טיפול תרופתי הכולל גם הסתכלות לבחינת מסוגלותו לעמוד לדין. כאמור, זהו המסמך הרפואי הראשון שהוכן בעניינו של הנאשם, ומלבד האבחנות שבו, חשיבותו נוגעת גם בסמיכותו למועד האירוע שבאישום הראשון. מנגד, חוות הדעת הרפואית שהוגשה מטעמו של הפסיכיאטר המחוזי, הינה מקיפה יותר, והיא כוללת התייחסות בין היתר לחוות דעת זו שהגיש רופא בית המעצר בירושלים. (ראו: חוות דעת מיום 12.6.19 ד"ר דניאל ארגו- תחת הכותרת: "החומר עליו התבססתי").
- על רקע התרשמותו זו של רופא בית המעצר, נערכו לנאשם מספר בדיקות כאשר בסיומה של הבדיקה האחרונה וטרם החזרתו לבית המעצר נמלט הנאשם מבית החולים. בסיכומה של חוות הדעת קובע ד"ר דניאל ארגו כי הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין.
- אעיר, כי על אף העובדה שחוות דעתו של רופא בית המעצר ניתנה בסמוך לאירוע, הנאשם מצוי היה בבית החולים "איתנים" במסגרת צו הסתכלות -החל מיום 7.6.19 והבדיקות שנערכו לו הן כאמור מקיפות יותר, על בסיס נקבע כי הוא כשיר ואחראי למעשיו. נוכח זאת בעיקר, יש להעדיף את המסמך שהוגש על ידי הפסיכיאטר המחוזי ומסקנותיו.
15. על אף זאת, ראיתי כאמור להתחשב בחומר הרפואי שהוגש, כנימוק המצדיק הקלה נוספת עם הנאשם במסגרת מתחם העונש ההולם. ראשית, הבדיקה הראשונית שנערכה בסמוך לאירוע שיקפה חשד ממשי למחלת נפש, אף אם בהמשך (לאחר שישה ימים) נקבעה אבחנה שונה על ידי הפסיכיאטר המחוזי. בנוסף, ובהתאם לתיק הרפואי משב"ס, מתחילת מעצרו הנאשם מקבל טיפול תרופתי- נפשי רצוף. עיון במסמך הרפואי מיום 9.1.20 מעלה כי הנאשם קיבל טיפול תרופתי אנטי פסיכומטרי ומייצב רוח. בהתאם למסמך זה הופסק הטיפול בשלב מסוים עקב סירובו של הנאשם להמשיך ולקבלו.

16. רמת הענישה בעבירות אלימות אינה אחידה. ישנו מנעד רחב של חומרה בעבירות האלימות ובכל עבירת אלימות יש נסיבות שונות המהוות שיקולים לקולא או לחומרא, בהתאם למקרה הספציפי ולנסיבותיו.

17. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות שבביצוע העבירות, לרבות חלקו של המתלונן באירוע והחומר הרפואי שהוגש בעניינו של הנאשם, כמו גם הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, לרבות מדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי כי מתחם העונש ההולם הינו החל מ- 8 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. (ראו: 9094/16 נעימי נגד מדינת ישראל (12.4.18), רע"פ 4574/17 אבו עראר נגד מדינת ישראל (23.8.18), רע"פ 8709/17 ג'רבאן נגד מדינת ישראל (12.11.17)).

גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם:

18. בגזירת העונש המתאים לנאשם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות: הנאשם כבן 29, רווק, הודה בבית משפט בעבירות שיוחסו לו. הבאתי בחשבון גם את עברו הפלילי הכולל עבירות אלימות וריצוי מאסרים בגין, חלקן לתקופות ממושכות. בנוסף נתתי דעתי לכך שהנאשם היה נתון משך תקופה של כ-9 חודשים בתנאי מעצר בהפרדה.

19. באיזון בין השיקולים השונים, אני סבור כי ישנו מקום לגזור במקרה זה עונש המצוי בחלקו התחתון של אמצעו של מתחם הענישה זאת לצד עונש נלווה.

אשר על כן אני מטיל על הנאשם את העונשים כלהלן:

א. 12 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. אני מורה על הפעלת עונש מאסר מותנה למשך 3 חודשים שהוטל במסגרת עפ"ג 15215-07-17 (מחוזי מרכז-לוד) מיום 15.10.17 במצטבר. **סה"כ ירצה הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.**

ג. 7 חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת אלימות שהיא פשע.

ניתן היום, כ"ט שבט תש"פ, 24 פברואר 2020, בנוכחות המאשימה הנאשם ובא כוחו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

